POŠTARINA PLAĆENA U GOTOVOM

GOSPINA KRUNICA

ZAGREB 1935

GOD. XIX BROJ 3

25849

»GOSPINA KRUNICA«, glasnik štovatelja presv. Krunice, izlazi početkom svakoga mjeseca. — GODIŠNJA PRETPLATA: redovita Din 10, dobrovoljna Din 15, za inozemstvo Din 25.—. UREDNIK: o. Stjepan Lebedina. — IZDAVAČ: dominikanska naklada »Istina«. ADRESA Uredništva i Uprave: »Gospina Krunica« Zagreb, Kažotićev trg 4. — NA UREDNIŠTVO se šalju članci, dopisi, izvještaji, pjesme, slike i sve, što se odnosi na kruničarske organizacije, a na UPRAVU se šalje pretplata i milodari. — Broj našeg čekovnog računa 36.817. — Telefon broj 64-14.

OŽUJAK 1935 MART

		Opći kalendar		Dominikanski kalendar
P	1	Albin biskup	1	Bl. Kristofor iz Milana Isp. (1484.).
S	2	Simplicije	2	Bl. Henrik Suzo Isp. (1366.).
N	3	**Pedesetnica,** Kunig. dj.	3	**I. Nedjelja mjeseca**[1])
P	4	Kazimir	4	
U	5	Euzebije	5	
S	6	Pepelnica, Perp. i Fel.	6	Bl. Jordan iz Pize Isp. (1311.).
Č	7	Toma Akvinski	7	**Sv. Toma Akvin. Isp. i Nauč.** (1274.).[2])
P	8	Ivan od Boga	8	
S	9	Franciska (Franjka Rim)	9	
N	10	**Čista,** 40 mučenika	10	**II. Nedjelja mj.**[3]) gl. Petar Jer. Isp. (1452.).
P	11	Heraklij, Eulogij	11	
U	12	Grgur Veliki papa	12	
S	13	Rozalija (Ruža)	13	
Č	14	Matilda	14	
P	15	Longin m., (Žarko)	15	
S	16	Heribert b., Cirijak	16	
N	17	**Pačista,** Gertruda, Patrik	17	**III. Nedjelja mjeseca**[4])
P	18	Ćiril, Jer., Eduard	18	
U	19	Josip, zaruč. BDM.	19	
S	20	Nikola biskup	20	Bl. Ambrozije Sansedonije Isp. (1286.).
Č	21	Benedikt	21	
P	22	Oktavijan muč.	22	Bl. Iznard iz Kijampa Isp. (1284.).
S	23	Oton	23	Bl. Sibilina Biskosi Djev. (1387.).
N	24	**Bezimena** Gabrijel ark.	24	**IV. Nedjelja mjeseca**
P	25	Blagovijest	25	**Navještenje b. D. Marije ili Blagovijest**[5])
U	26	Emanuel	26	
S	27	Ivan Damjan, Rupert	27	
Č	28	Ivan Kapistran	28	
P	29	Ćiril Jona muč.	29	
S	30	Kvirin	30	
N	31	**Sredoposna,** Amos, Balb.	31	**Zadnja Nedjelja mjeseca**[6])

[1]) Dva potpuna oprosta za članove Bratovštine presv. Krunice: a) ako pohode crkvu Bratovštine; a) ako prisustvuju ophodu i pohodu oltara Bratovštine.

[2]) Potpuni oprost za članove Trećeg Reda i Anđeoske Vojske, te za sve vjernike, ako pohode dominikansku crkvu.

[3]) Potpuni oprost za članove Bratovštine Imena Isusova.

[4]) Potpuni oprost za članove Žive Krunice.

[5]) Potpuni oprost za članove Bratovštine presv. Krunice i za sve vjernike, ako pohode dominikansku crkvu.

[6]) Potpuni oprost za sve vjernike, ako redovito mole u društvu s drugim triput sedmično jedan dio presv. Krunice.

GOSPINA KRUNICA

GOD. XIX ZAGREB, OŽUJAK 1935 BROJ 3

Spomeni se, čovječe!...

I ove će godine, kao toliko već godina, svećenik u prvi dan korizme, postavljati na naše glave blagoslovljeni pepeo. Taj crkveni obred, pun dubokog značenja, popratit će riječima: »Spomeni se, čovječe, da si prah i da ćeš se u prah obratiti«. Možda ćemo i ovog puta, kao što u tolikim prošlim godinama, trenutačno osjetiti veličinu i ljepotu ovog svetog čina, ali će nas odmah zatim život sa svim svojim promjenama i doživljajima ponovno zahvatiti i obuzeti, te će malo kasnije u našem životu biti opet, kao što je bilo i prije. Kao što će povjetarac naskoro s naše glave odnijeti sveti pepeo tako će i vrijeme iz naše duše izbrisati onaj trenutačni dojam, pod kojim smo neko vrijeme bili...

A Crkvi nije to nakana. Ona bi htjela, da taj sveti obred bude jedna nova stranica u knjizi našeg života. Jer znade ta naša dobra majčica, da smo u dugom godišnjem hodu kojekako odlazili sa staze, koju smo sebi bili zacrtali u danima odlučnosti, revnosti, dobrote. Možda je to kod nekoga bilo davno, a kod drugoga i ne tako davno. Svejedno. Glavno je, da svi imamo potrebu obnove, popravka, napretka. I eto sada, brižljiva majka Crkva, svu tu našu bolju budućnost simbolizira u pepelu. Po primjeru samog božanskog Spasitelja, koji je najviše misli odijevao u najsitnije poredbe, koji je dapače na jednom mjestu samo kraljevstvo nebesko isporedio zrnu gorušičnom. Tako eto i Crkva pepeo, što ga inače vjetar po miloj svojoj volji raznosi, čini ovdje simbolom naše sreće, našeg spasenja.

Pa doista, sada na početku svetog korizmenog vremena, u tom sićušnom pepelu mi nalazimo visoku pouku. Mnogo spasonosnih i svetih misli on nam sobom nosi. Prolaznosti, poniznosti, kajanja, pokore, čišćenja, svega je toga on simbol. Da pogledamo.

Ako nijesmo duboko prožeti mišlju o našem, i to skorom svršetku, ne možemo učiniti nikakovu dobru odluku u cilju našeg vrhunaravnog određenja. Zato nam Crkva po svećenikovim riječima tu misao na prvo mjesto postavlja: »Čovječe, prah si... u prah ćeš se obratiti...« Zar možemo imati trajno pri pameti ovu misao, a puštati da nam život teče daleko od dobrih djela, daleko od kreposti, daleko od Boga?... Zar se naprotiv ne ćemo potruditi, da što više dobra nakupimo za vječnu našu domovinu, da mi sami dapače postanemo dobra pšenica za Božju žitnicu u dan kad se bude zdravo zrnje dijelilo od beskorisnog kukolja?

Misao o neplodnosti, o siromaštvu našeg prošlog života rodit će onda naravno u nama poniznošću, koja je majka svake kreposti, po-

četak i temelj svemu dobru u našem životu. Već je u Crkvenjaku napisano: »Zar da se oholi zemlja i pepeo?« A mi smo i te kako jadan i beskoristan pepeo! Pak ako to uvjerenje ne bismo postavili u temelje našeg novog života, zaludu bismo gradili. Svu našu građevinu, koliko-god se ona inače pričinjala nama velika i veličanstvena, prva bi kušnja svršila, isto onako kao što lagani povjetarac raznosi pepeo.

Uvidjevši tako da nam je život do sada bio ništetan, po sebi će nadoći kajanje. Zastidjet ćemo se, što tako dugo nijesmo odgovarali pozivima Božje dobrote, koja je i u najcrnijim časovima naše nezahvalnsti prema nama bila darežljiva, velikodušna. Stid će prijeći u duboku istinsku bol, a možda će i suza kanuti.. Upravo onako, kako Crkva na današnji dan Pepelnice pjeva u svojoj liturgiji: »Među trijemom i oltarom plakat će svećenici i govorit će: Prosti, Gospodine, prosti puku svome«. I bit će nam onda lakše besprimjerno lakše. Onako po prilici, kako je bilo velikom Augustinu, kad je plakao u milanskoj katedralci. O tim suzama on nam je sam ovo zabilježio: »... I dobro mi je bilo s njima«.

Sa kajanja lako ćemo već prijeći na pokoru. Duša su nam i srce postali mekani i pripravni, da do kraja izvrše ono što se od njih zahtijeva. A svaka je krivnja usko vezana uz zadovoljštinu, i bez nje se ne može da uspostavi narušeni red. Pak i to je tako zgodno simbolizirano u pepelu. Već je davno to znao slavni patnik Job, kad je govorio: »Ja sebe korim i činim pokoru u prahu i pepelu«. Tu neminovnu potrebu još je odlučnije utvrdio blagi ali pravedni Spasitelj rekavši: »Ako ne budete činili pokoru svi ćete na isti način propasti«. No hoteći nas odmah upozoriti na često krivo shvaćanje pokore, Spasitelj je rekao i ovo: »Kad postite, ne budite želosni kao licumjeri; jer oni nagrđuju lica svoja, da ih vide ljudi, gdje poste. Zaista vam kažem, da su primili plaću svoju. A ti, kad postiš, namaži glavu svoju, i lice svoje umij, da te ne vide ljudi, gdje postiš, nego Otac tvoj, koji je u tajnosti i Otac tvoj, koji vidi tajno, platit će ti javno«.

Konac ovog i ovakvog duhovnog procesa, ovog unutarnjeg našeg obnavljanja, bit će potpuna čistoća naših duša. Ono za čim je težio kralj David, kod je molio: »Operi me, i postat ću bjelji od snijega«. Međutim ta bjelina ne će doći sama. Sa sobom će donijeti mir, radost, kliktanje. Obnova će biti potpuna... Bit ćemo tada raspoloženi da vedro iziđemo ususret našem Spasitelju u veliki dan Uskrsa. Njemu, uskrsnulom, donijet ćemo na dar naše duhovno uskrsnuće. To je ujedno jedino što On od nas traži, što Crkva naša od nas želi.

A sve će se to eto zbiti u znaku onog sitnog pepela... Divan je uistinu put kojim nas Crkva vodi preko svetih liturgijskih čina k našem vječnom spasenju! Ali pod jedinim uvjetom, da s tim činom i mi sudjelujemo, da se zadubimo u njihovo značenje i da se produhovimo njihovom sakritom snagom.

Dakle: »Spomeni se čovječe, spomeni... L.

Bože moj, koja razlika!...

U Gorskom Kotaru sredinom svibnja bivaju najljepši dani. Kad je u drugim, toplijim krajevima, sve već i ocvalo — tamo je sve u bujnom jeku. Velika visina iznad mora, puste šume, pa snijeg u njima, sve to drži ohladno, kad se drugdje teško već osjeća val vrućine.

Baš toga proljetnoga osjećaja i ja se imadoh da naužijem u punoj mjeri. Imali smo misije i bio sam pozvan da providim jednu boles-

Majko prečista, moli za nas!

nicu. Hoće sve da vidi misionara, a osobito ovakova, neobična, u bijelo obučena. Misli svatko: Bože, hoću li igda imati sreću da vidim te bijele fratre, a pogotovo, hoću li se igda ispovijediti pred njima! Svakako, ovako nešto zaželjela je i ova mlada umiruća žena i bi joj udovoljeno.

Put od župskog stana do bolesnice trajao je kolima pol sata. Nosio sam Svetotajstvo, pa smo išli osrednjim kasom. Ja sam bio obučen sve propisno, kočijaš gologlav, do njega zvono, koje je zvonilo, kako su kola drndala.

Kad je ulazio Gospodin Isus u Jeruzalem sjedio je na magaretu. Ljudi su jedno gledali tjelesnim očima, a drugo duhovnim. Duhovnim

su naime gledali Boga-Čovjeka i kliktali: »Hozana, Sinu Davidovu! Blagoslovljen, koji dolazi u ime Gospodnje!« Poslije skoro dvadeset vjekova isto se zgađa. Isti Gospodin Isus prolazi pod prilikama kruha i sva mu se priroda, svi ljudi klanjaju. Ali ljudi žive vjere. Ako igdje, tako je u ovom kraju. Dok sam prolazio cestom, tu i tamo ptice milopojke slavile su na svoj način Boga svojim ugodnim pijevom, a guste šume i sagovi bajnog cvijeća odavali su pjesmu svome Stvoritelju. A ljudi, žene, djeca? Rad je bio na polju u punom jeku. Čuli su cilik zvona, vidjeli su svećenika i dotrčali uz cestu, klekli, klanjali se, molili. A dragi Isus! Blagoslivljao je njih, njihova polja, njihove oranice po rukama svećenika.

No najganutljivije je bilo, kad je Gospodin Isus prolazio ulicom tog malog seoca i kad je došao u stan ubogog stvorenja. S jedne i s druge strane ulice ljudi, žene te djeca u naručju njihovom, klečeći, duboko se klanjajući, odavali su počast Bogu svomu. I svi su pristupili u kuću ili do kuće bolesnice. Ova žena, čiji se mladi život gasio, dočekala je Boga svoga kao ponizni centurion: »Gospodine, nijesam dostojan, da uniđeš pod krov moj!« Isus dragi vidio je žarku njezinu vjeru, duboku poniznost i rekao je: »Danas dođe spas u kuću tvoju«. Spas je došao, kad je branio dušu njezinu na pogibeljnom smrtnom putovanju. Spas je došao, kad se združila s Njime u lijepom raju.

Iza dovršenih misija vratio sam se u samostan. U predvečerje nekog dana, netko zazvoni na samostanska vrata. Bila je žena osrednje dobi. Poslana je, da zove svećenika k umirućem bolesniku. Sreća je htjela, da joj ja otvorih i da mi izreče uzrok svoga dolaska. Uzeo sam sve oruđe Božje. Hodio sam neko vrijeme kroz glavnu ulicu tog grada, sve između ogromnih palača i bogatih dućana. Dakako, ljudi su vrvjeli ulicama gradskim: neki se šetali, neki se žurili u kavane, plesne dvorane, zabave. Poslije pet časaka hoda, zakrenusmo među tijesne sredovječne ulice, i za čas evo nas do umirućeg bolesnika. Uz njegov krevet bila je žena, djeca te dva liječnika.

»Što je«, zapitah ko bez daha. — »Evo, vidite, velečasni«, — žena će bolesnikova, gušeći se u suzama, — »pobolijevao je duže vremena, jutros pogoršalo, i više mu nema spasa!« — »A zašto niste zvali na vrijeme svećenika, ta vidjeli ste skoru smrt? A znate li barem, kada se zadnji put ispovijedio?« — »Ah, oče«, — opet će žena ridajući, — »znam, kad smo se vjenčali, pred 60 godina, bio je na ispovijedi — a više ne znam! Daleko je izbivao, ko kapetan, po moru, pa vi znate, što su pomorci!«

Bilo mi je jasno. Što drugo da učinim, već što nalaže sv. Crkva, naime da ga potaknem na pokajanje, udijelim mu zadnju pomast i preporučim njegovu dušu milosrđu Božjem. Iza toga otiđoh žalostan.

Putem padne mi na um pred nekoliko dana triumfalni onaj put Gospodina Isusa kroz guste šume, sagove cvijeća, kroz špalir naroda. Pa ona ganutljiva sv. Pričest, sveta smrt one mlade žene! Sve je to učinak žive vjere. Ali, koja razlika u gradovima! Mora da ide Spasitelj umirućemu tajno, bez fenjera, bez cilika zvona, bez ikakve pratnje! Zašto? Da se zapriječi više zlo: nepobožnost, a valjda izrugavanje bezvjeraca. A kad Spasitelj dođe umirućemu, nađe ga više puta nepripravna. Baš kao one lude djevice u evanđelju. To se desilo i ovomu umirućemu kapetanu. A što istom poslije smrti?...

Sve ovo, vraćajući se, razmišljao sam i žalobno kliknuo: »Bože moj, koja razlika između vjere i nevjere!«

O. Lujo Matijaca

Ovako se moli Krunica

Neki čovjek, koji je putovao u brzom vlaku, pokaže onima, koji su sjedjeli kraj njega, jednog svećenika, koji je bio u jednom kutu i dva gospodina što su stajali u protivnom uglu, te će im: »Gledajte ovog gavrana i ona dva jezuita«, a zatim nastavi: »Okladimo se o pet lira, da ću ih prisiliti, da se iskrcaju na prvoj stanici. Ne će moći izdržati!...« I stao je i dalje da se hvali svojim antiklerikalnim doskočicama.

Večer je. Zvoni Zdrava Marija. Spomenuta dva gospodina se prekrste i stanu moliti. Oni bezobraznici naokolo stanu se u sav glas smijati tako, da su sve zaglušili. Ali dva »jezuita« nepokolebljivi. Dapače, jedan od njih, izvadivši iz džepa Krunicu, upita druga: »Moj dragi grofe, sat je u koji ja običajem izmoliti moju Krunicu; hoćete li mi činiti družbu?« — »Prekrasno, gospodine! Izmolimo je zajedno«. Sva tri, ako Vam se sviđa — doda svećenik javljajući se iz svog kuta.

Medjutim drugi se više nijesu smijali; samo je hvališa dobacio još koju doskočicu. Kad su svršili Krunicu, vlak je prispio na stanicu. Tu je svećenik morao saći te se pozdravi s gospodom s kojom je molio i zapita: »Smijem li znati Vaša imena?«

»Grof Matej de Montmorentcy, ministar vanjskih poslova«, odgovori stariji.

Svećenik se iznenadi, a međutim i drugi suputnik dade mu svoje ime: »Grof de Villèle, ministar financija i predsjednik Vijeća«.

Svi su ostali zapanjeni. Gospodin de Villèle davši znak žandarmu, koji je bio na službi, pruži mu svoju posjetnicu i pokazavši na hvališu koji više nije ni pisnuo, reče: »Žandarme, ovaj gospodin mora promijeniti vlak, jer ovdje se nalaze dvije osobe, koje će ga tužiti, ako ostane«.

Naš hvališa nije čekao, da mu se drugi put reče nego izađe iz vagona. Ali gospodin de Villèle ga pozove: »Molim, a oklada? Vi nam dugujete pet lira. Evo svi putnici su svjedoci, jer vidite, mi ne silazimo, naprotiv vi se iskrcajete«.

I hvališa, sav smeten, uz smijeh onih koji su okolo stajali, morao je dati pet lira, a zatim ga učas nestane. Tada gospodin de Villèle dade ovih pet lira svećeniku s riječima: »Evo, velečasni, milostinja za jednu sv. Misu, koju molim da namijenite za mrtve u Vašoj Župi. Naša Krunica ne donosi nam svaki dan ovakva vidljiva uspjeha«

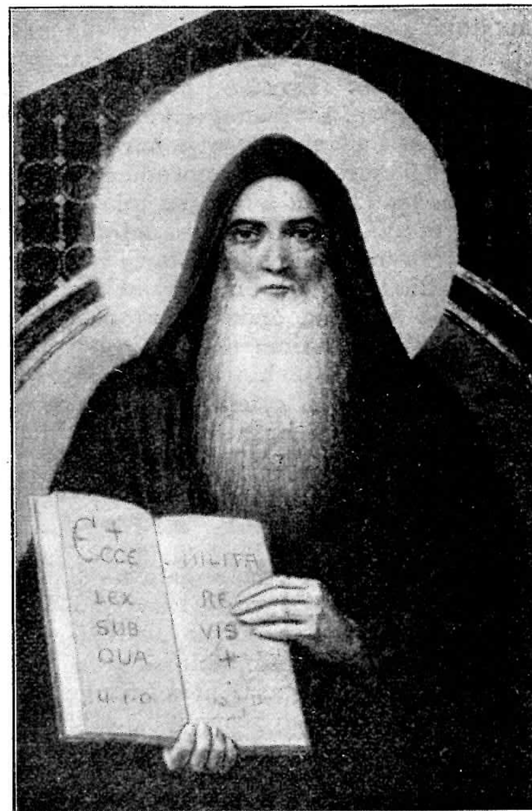
Sv. Benedikt opat

Benedikt, izvorno latinska riječ, u našem jeziku znači: blagoslovljen. I uistinu je blagoslovljena pojava ovog svetog i velikog muža, koga je Bog zemlji poslao na razmeđu 5. i 6. stoljeća. Burne su to bile godine seobe naroda, i svih onih drugih vjerskih, političkih i kulturnih zbivanja, kojima je označen prijelaz iz staroga u srednji vijek. A pojava sv. Benedikta upravo je bila nebeski blagoslov, koji je kao plodna rosa natopio zemlju u času tako velikih potreba.

Prošli smo se mjesec divili lijepoj duši sv. Skolastike, koju je u prilici golubice ugledao njezin sveti brat Benedikt, kako ulazi u nebesku slavu. Bit će zato svakome milo zaustaviti se malo ovog mjeseca na promatranju velike Benediktove pojave. I sama je Crkva u svojoj liturgiji spojila njihovo čašćenje i blagdane im stavila u dva susljedna mjeseca: Skolastici u veljaču, a Benediktu u ožujak. I tako je na neki način sveta Crkva ono njihovo jedinstvo duha u Bogu, što su ga u životu imali, htjela da vanjskim načinom obilježi u vezi njihovog vanjskog štovanja. Dok je Skolastičin blagdan 10. veljače, dotle Benedikta častimo 21. ožujka, prvi naime dan proljeća, kao nekakav simbol i primjer pravog duhovnog života, u kojem je ujedno za kršćanina predosjećaj vječnog proljeća, ka kojemu ide život svakog kršćanina, ako mu dani, bar donekle kao Benediktovi, prolaze u dobrim djelima i u jedinstvu s Bogom po milosti.

Nekako oko god. 480. rođen je Benedikt u gradu Nursiji, istočno od Rima. Rimsko je carstvo bilo tada već srušeno, i Italijom su vladali gotski osvajači. Po običaju toga vremena roditelji, plemići, dadoše ga u Rim na nauke, da se s ostalom plemićkom djecom usposobi u tadanjim naukama, napose u slobodnim umjetnostima i u pravu. No sve to znanje nije moglo da zadovolji njegovu dušu, koja je za nečim višim, plemenitijim težila. Napose mu se je prazan činio život drugova u tadanjem Rimu, kojima je sva težnja bila upravljena prema taštinama i nasladama. I nije dugo oklijevao da prekine s tim beskorisnim i besciljnim načinom života. Najednom ostavi raskošni Rim i zaputi se prema pustinji. U osami se je nadao naći svoju sreću i tu ujedno imati mogućnosti da ispuni svoju životnu zadaću. Služba Bogu, i to služba nesmetana i potpuna, bio mu cilj. »Soli Deo« — »Samome Bogu se je želio dopasti«, kako kaže sv. Grgur Veliki u opisu njegova života. Pokidao je sve veze, koje su ga dotada vezivale sa svijetom, i koje su mu mogle biti zaprekom da se potpuno s Bogom združi. Povijest nam je zapisala o tome jednu dirljivu zgodu. Njegova naime dojilja, imenom Ćirila, koja mu je bila na osobit način odana, htjela je da ga prati na novom putu života. On joj je doista dopustio da ide skupa s njime nekih trideset milja daleko od Rima, no tada joj se odjednom izgubi iz vida i sam samcat nastani se u jednoj visokoj špilji brda Subijaka. Sve je dakle Benedikt pripravno žrtvovao za Gospodina: i nauke, i zavičaj, i baštinu, te je svoj mladi dvadesetgodišnji život velikodušno Bogu poklonio.

Za njegovo novo boravište nije nitko znao doli monah Roman, koji mu je od vremena do vremena znao donijeti dio svoje isposničke hrane, koju bi mu dobri ljudi udijelili. Tada bi Roman dao znak zvoncem, te bi Benediktu po jednom konopčiću dostavio hranu u njegovu špilju, koja je bila na teško pristupačnoj gorskoj klisuri. U toj samoći Benedikt je duhovno sazrijevao i neprestano napredovao. Te godine samoće za njega su značile isto što su zna-

Sv. Benedikt, otac zapadnog monaštva (Beuronska umjetnost)

čile za Mojsiju, za Ivana Krstitelja, za Pavla, apostola naroda. Uvidio je tu očito, da onaj koji hoće drugoga k Bogu voditi, mora najprije on sam Boga naći.

Međutim sotoni naravno nije bio po volji taj duševni mir Božjeg sluge. I požurio se je da ga odvrati od staze kreposti. Pokušao je sotona jednom putenom napašću. I napast je bila teška. Toliko teška, da je Benedikt bio u velikoj opasnosti da joj popusti i da se opet vrati k svemu onome što je iz ljubavi prema Bogu bio ostavio. No kratko je to trajalo. Benediktu je odjednom u duši sjevnulo njegovo geslo: »Soli Deo — Bogu samome!« i on, da odbije od sebe

napast, baci se gol u gusti trnov grm, tako da mu je cijelo tijelo bilo izranjeno i krvlju poprskano. I sada se još posjetiocima špilje u Subijaku pokazuje mjesto, gdje je mladi Benedikt pobijedio starog lukavca sotonu. Međutim od toga vremena unaprijed Benedikt je bio prost od svakih tjelesnih napasti i zreo, da na putu savršenosti vodi druge duše, koje su za njega već bile dočule i željele da uđu u njegovu školu savršenosti.

A takovih je bilo mnogo, i oni su postajali sve brojniji. Primjer sv. Benedikta neodoljivo ih je privlačio. On je bio neki novi Antun egipatski, novi Pavao pustinjak. Njegov životopisac sv. Grgur Veliki o tome nam je ovo zapisao: »Prost od grijeha i od napasti postao postao je s pravom učiteljem savršenog života. I tako je glas o njegovoj izvanrednoj kreposti učinio njegovo ime posvuda glasovitim«. Dapače mu nekoje ugledne rimske porodice povjeravahu svoju djecu, da ih pouči i odgoji. Među ovima su bila dva mlada i netaknuta cvijeta, kasniji sveci: Mauro, sin senatora Ekvicija i Placid, sin senatora Tertula. Mavro je bio nešto stariji i već zarana duhovni pomoćnik Benedikta, ali Placid je bio još nejaki dječak. Uz ovog dobrog dječaka vezana je jedna čudesna zgoda, koju je Bog po Benediktu izveo. Benedikt je naime u kratko vrijeme u okolici bio podigao 12 samostana, kojima je bio dao posebne starješine, a on je sam vršio vrhovni nadzor nad svima. Međutim dva su samostana bila položena preveć visoko na brdu, i braći je bilo veoma teško silaziti po vodu do jezera, naročito jer je silaženje bilo združeno s opasnošću po život. Redovnici iznesu svoju teškoću Benediktu, koji ih milo utješi i otpusti. Međutim u noći uze on sa sobom malog Placida i popevši se na to visoko mjesto, ostao je neko vrijeme u molitvi. Jutrom reče redovnicima da kopaju na označenom mjestu, jer da Bog može dati da poteče voda i na samom vrhuncu brda. Učiniše što im reče, i voda doista obilno proteče.

Za Benediktova boravka u Subijaku odigrao se je jedan događaj, koji ga je skoro stajao života. U nekoj udaljenosti od Subijaka bio je samostan Vikovaro, gdje su stanovali neki monasi još prije nego je u taj kraj došao Benedikt. Kad im je umro opat, oni, čuvši za dobar glas o Benediktu, poželješe da im on bude sada opatom. Iako nerado iz poniznosti, Benedikt im ipak udovolji želji. No, kad je Benedikt gorljivo i odlučno počeo da ispravlja njihove pogreške, oni požališe, što ga izabraše za opata, dapače zamisle kako bi ga makli s puta. U vino mu uliju otrov. No kad je on po svomu običaju blagoslovio piće prije upotrebe, posuda se raspukne, i tekućina se proli. Benedikt se nije zato ni najmanje uznemirio, nego će blago tim redovnicima: »Svemogući Bog nek vam bude milostiv! Zašto ste to htjeli proti meni uraditi? Zar vam nijesam unaprijed rekao, da moj i vaš život ne idu uporedo? Idite i tražite sebi opata prema vašoj ćudi, jer mene ne ćete nigda više imati«. I s tim riječima vrati se u svoj Subijako.

No ni tu nije do kraja ostao. Neki opaki svećenik, imenom Florencije, nije trpio ugled i uspjeh Benedikta, te ga zato na razni način okleveta. Benedikt, vjerni učenik blagog svog učitelja Krista,

za ljubav sloge i mira ostavi Subijako i naseli se na brdu zvanom Monte Casino. Na tom je brdu bio hram i šuma posvećena poganskom bogu Apolu. Benedikt dade srušiti idole i posjeći šumu, te, obrativši mnogo naroda, sagradi tu dvije crkvice i jednu posveti sv. Ivanu Krstitelju, a drugu sv. Martinu. Tu je ujedno postavio god. 529. temelje samostanu, koji vrijedi kao kolijevka benediktinskog Reda, i koji se, prošavši kroz tolike povijesne oluje, ostao slavan do danas. Tu je također Benedikt dne 21. ožujka 543. predao svoju veliku dušu Stvoritelju, okružen mnogobrojnim svojim sinovima, koji su imali njegovo djelo produljiti na veliku duhovnu i tjelesnu korist cijelog čovječanstva. Mrtvo tijelo Benedikta primio je onaj isti grob, koji je, četrdeset dana ranije, primio tijelo njegove sestre Skolastike.

S. L.

IZ CIKLUSA »BIJELE STAZE«

5. MOJ ŽIVOT

Ja nijesam ko drugi niz bujicu pošo,
Rano mi je na hrid stala slaba noga;
Svi se čude, zašto krvari mi srce
I prati me suza od djetinjstva moga.

Ne znaju, da tražim zapuštene, bijedne,
Kojih nitko ne će, koji patnje kriju,
Da ja ljubim duše silno i duboko,
Koje se u patnji ipak rajski smiju.

Preda mnom je prošla sva prolazna sreća
U raskošnom svijetlu i ognjenom cvijeću:
Prekrio sam oči, jer ja imam tajnu,
Koju reći ne ću, nikad reći ne ću.

Jer često je svjetska, makar svijetla radost,
Tek titranje suze na čas skritog bola;
Zato moje pjesme, premda vedre, smjele,
Svjetskom uhu zvuče poput tužnog mola.

Moj je život pjesma (možda komu ružna),
Ali mome srcu sve draža i bliža.
O, ja dobro znadem, da je i Sin Božji
Najljepši, najdraži na drvetu Križa.

6. PEPELNICA

Zar ne da je krasno pepelom se posut,
I primiti blago, što sa sobom nosi,
I stišati njime rane svojih misli,
I spoznati danas dobro ono, što si.

Čude nam se ljudi ovjenčanih čela,
Što su digli glavu u obijesnoj sili,
I što propast sebi zapisaše onda,
Kad su svijetu rekli, da su Boga skrili.

Ali nama čast je, što nas je Gospodin
Sazdao iz zemlje divnom umjetnošću,
Što takovi k Njemu mi moramo doći,
Da pepeo naš obuče besmrtnošću.

I mi nijesmo drugo već pepeo žarki,
Kojega je puna naša staza bijela,
I koji je sretan što Krist dobri može
Po njemu da piše divna svoja djela.

Takvi ćemo ostat, dokle vječni lahor
Ne ponese sve nas s oka čovječanstva,
Da motreći predmet ekstaze nebesa
Igramo u svijetlim zrakama Božanstva.

Fra Rajmund Kupareo O. P.

PO KATOLIČKOM SVIJETU

Proslava 30-godišnjice beatifikacije bl. Marka Križevčanina. Od 25.—27. siječnja proslavljena je svečanim trodnevljem u crkvi isusovaca u Zagrebu 30 godišnjice, kako je Sveti Otac Pio X. proglasio blaženim našeg domaćeg Božjeg ugodnika Marka Križevčanina sa njegova dva druga, koji su u XVII. vijeku poginuli mučeničkom smrću u Košicama. Svaku večer je bila propovijed o blaženiku, koje su održali: prvi dan sveuč. prof. dr. Andrija Živković, drugi dan sveuč. prof. i kanonik dr. Stjepan Bakšić, a treći dan preuzv. nadbiskup-koadjutor dr. Alojzije Stepinac. Kroz sva tri dana bila je na oltaru slika bl. Marka, a također su njegove relikvije bile izložene šašćenju vjernika. Molimo se svi Bogu, da nam udijeli što prije dočekati dan, u koji će biti naš blaženik ubrojen u broj svetaca.

Zaključak Svete Godine u Lurdu. Sveti Otac Pio XI. odobrio je namisao lurdskog biskupa da se opći jubilej Svete Godine, koji je od lanjske godine proširen na cijeli svijet, zaključi u Marijinu gradu Lurdu jednim veoma svečanim trodnevljem. To će se trodnevlje održati koncem travnja, kad se naime zaključuje Sveta Godina, a kroz to vrijeme bit će neprestano klanjanje pred Euharistijskim Isusom i neprestano će se čitati svete Mise. Sveti Otac žarko želi da što više vjernika tom prigodom bude u Lurdu, a oni koji ne mogu osobno, da se barem duhom pridruže. Uistinu će to biti divan prizor, kad se toliko mnoštvo bude sakupilo u tom Djevičinom gradu moleći za oproštenje grijeha, za mir među narodima, za olakšanje raznovrsnih današnjih nevolja, a nadasve na raširenje Kristova kraljevstva po svemu svijetu i u svim dušama.

Euharistijski kongres u Melbourne-u. Nešto poslije međunarodnog euharistijskog kongresa u Buenos-Airesu, održan je narodni euharistijski kongres u Melbourne-u. To je bilo u isto vrijeme kad se je slavila stogodišnjica Viktorije, kojoj je Melbourne glavni grad. Kongresu je učestvovalo 50 biskupa, 600 svećenika i 1000 redovnica, a među tima je bilo dosta učesnika čak iz Engleske i Irske. Procesiji je sudjelovalo 150.000 vjernika, a svečanoj Misi do pola milijuna. Napose je bilo čarobno vidjeti kako ponoćnoj sv. Misi prisustvuje 100.000 ljudi sa zapaljenim svijećama. Eto što sve čini ljubav prema Euharijstiskom Isusu! Nek to i nama bude primjer, kako da što bolje iskažemo našu vjersku svijest na ovogodišnjem kongresu u Ljubljani!

Podizanje novog dominikanskog samostana kod Pariza. Premda u Parizu već od prije postoji par dominikanskih samostana, ipak se je osjetila potreba jednog novog velikog samostana, koji bi bio namijenjen nauci i odgoju mladih dominikanaca u prvom redu pariške dominikanske provincije, ali također i drugih provincija po svijetu. Temeljni kamen bio je postavljen još prošle godine o blagdanu sv. O. Dominika, te je danas već rad lijepo uznapredovao darovima i suradnjom francuskih katolika.

Smrt kardinala Bournea. Na samu Novu Godinu preminuo je u Londonu kardinal i engleski primas Bourne. On je bio veoma poznata i ugledna ličnost ne samo u svojoj domovini nego u cijelome svijetu. Pohodio je bio malo iza rata i našu zemlju, jer se je osobito zanimao za naše vjerske i prosvjetne prilike. Zato su mu bile priređene svečane zadušnice također u zagrebačkoj katedrali, kojima je prisustvovao lijep broj njegovih poznanika i štovatelja.

Prijenos mrtvog tijela dominikanskog generala o. Hijaimta Cormier. Dne 17. prosinca prošle godine, dakle upravo 18 godina poslije njegove smrti, bilo je preneseno tijelo bivšeg dominikanskog generala g. Hijaimta Cormier-a, koji je upravljao dominikanskim Redom od 1904 do 1916. Tijelo je do tada ležalo u glavnom rimskom groblju »Verano«, a sada je preneseno u posebnu kriptu uz crkvu Sv. Dominika i Siksta, gdje je sada sjedište dominikanskog instituta »Angelium«, za koji je pokojnik mnogo zaslužan, i kojem je on dapače bio začetnik. Ovaj prijenos bio je očiti znak na kakvom je glasu svetosti pokojni o. Cornier, za čiju se je dapače beatifikaciju pokazao veliki interes. Dao Bog da se započeto djelo sretno privede željenom svršetku!

Lik dominikanca među slavnim Talijanima. U Rimu na brežuljku Pinciju, gdje se nalaze poprsja naglasovitijih sinova talijanskoga naroda postavljeno je nedavno jedno novo poprsje: dominikanca Guglielmotti. On je postao slavan svojim znanjem i spisima o pomorstvu. Napose su mu čuvena djela: »Povijest papinske mornarice« i »Pomorski i vojni rječnik«.

Širenje dominikanskog Reda u Njemačkoj. Zadnjih godina osnovano je nekoliko dominikanskih samostana u Njemačkoj. Ti se samostani napose osnivaju u Bavarskoj, gdje već dugo vremena nije bilo dominikanaca, premda su tu negda dominikanci tako uspješno djelovali. U najzdanje je međutim vrijeme osnovao samostan u Freiburgu (Breisgau) u kojem je gradu negda poučavao sv. Albert Veliki biskup i crkveni Naučitelj, te je zato taj samostan njemu i posvećen.

KRUNIČARSKI ŽIVOT

Zlatni poklon Marijine djece svojoj Majci

APEL NA ŠTOVATELJE GOSPINE KRUNICE

Uz 250. godišnjicu opstanka našega glasovitoga narodnog svetišta Majke Božje Bistričke bit će ove godine priređeno veliko slavlje, prigodom tradicionalnog zavjetnog hodočašća zagrebačkih građana u Mariju Bistricu dne 6. i 7. mjeseca srpnja. U nizu drugih zasnovanih svečanosti okrunit će se u toj prigodi zlatnom krunom glava na liku Majke Božje Bistričke, koja će biti posebno izrađena i poklonjena Mariji od njenih vjernih štovatelja u znak djetinje ljubavi i odanosti prema svojoj nebeskoj zagovornici i pomoćnici. Kruna će prije toga biti poslana Sv. Ocu Papi u Rimu, da je on blagoslovi. Ovo vanredno jubilarno slavlje uzveličat će svojim prisustvom naš vrhovni natpastir u zagreb. nadbiskupiji preuzv. Dr. Antun Bauer i preuzv. Dr. Alojzije Stepinac, zagreb. nadbiskup-koadjutor.

Drugi poklon Majci Božjoj Bistričkoj za tu prigodu nakanili su darovati oni, koji Nju posebno štuju njenom najmilijom molitvom presv. Krunice. To su njezini

KRUNIČARI I KRUNIČARKE,

koji se sa zagrebačkim hodočašćem spremaju i ove godine u masama da pod svojim kruničarskim barjakom pohode Marijino svetište na Bistrici i da Joj tom prigodom poklone svoj mili dar:

ZLATNU KRUNICU

koja će biti svečano postavljena na njezine svete ruke, da budućim generacijama kazuje i ljubav našu k Mariji i da ih poziva na što veće štovanje njene Krunice, ovoga najuspješnijeg duhovnog štita i pomoći za svakoga u tegobama ovozemnog života.

Naš preuzvišeni zagreb. nadbiskup-koadjutor Dr. Alojzije Stepinac, koji će i ove godine kao i prošle hodočastiti u Mariju Bistricu s ostalim zagrebačkim hodočasnicima, pohvalio je ovu kruničarsku akciju i rado je blagoslovio za njezin što bolji uspjeh.

Stoga ovim upravljamo apel na sve dobre duše, štovatelje i štovateljice Marijine Krunice, a posebno one, koji će ove godine hodočastiti zajedno s nama u Bistricu k Mariji, da pridonesu svoj obol za izradbu Marijine zlatne krunice. U Zagrebu ima preko 2000 članova i članica kruničarskih društava, pa kad bi samo ovi bez drugih svaki mjesec do srpnja namjenjivali samo 1 dinar za tu svrhu, tim bi uspjeh bio više nego osiguran. Međutim moramo računati da se to u cijelosti neće moći postići. No ima i drugih načina, kojima se može stvar pomoći. Ako naime netko ne može darovati u novcu, možda bi to mogao tako, da daruje kakav zlatan predmet (na pr. narukvicu itd.), jer to bi se sve upotrebilo i spomenutoj svrsi privelo. Pripominjemo: što bude više sakupljenih doprinosa, bit će i ljepše izrađena zlatna Krunica. A u slučaju (dao Bog!) da bi sveukupna vrijednost pridošlih darova premašila cijenu zlatne Krunice, što bi se imala izraditelju isplatiti, onda bi taj suvišak bio namijenjen

ZA IZGRADNJU HRVATSKOG NARODNOG SVETIŠTA KRALJICE PRESV. KRUNICE U MAKSIMIRU.

Tako se pruža mogućnost, da se pomogne i ova akcija opet u čast Marije Kraljice presvete Krunice.

Za sve darovatelje, kao i za one, koji će s nama hodočastiti u Bistricu k Mariji, bit će onaj dan prije polaska na put, t. j. dne 6. srpnja služena sveta misa u našem svetištu Kraljice presv. Krunice u Maksimiru. Isto tako i u svetištu Majke Božje Bistričke otslužit će se na čast Gospinu sveta misa za bolju budućnost našega naroda i domovine.

Ako Krunica bude pravodobno izrađena, bit će zajedno sa zlatnom krunom otposlana Svetom Ocu na blagoslov. To će ovisiti o tome, ako na vrijeme stignu potrebni doprinosi za njezinu izradbu, jer samo od sebe je razumljivo, da se ne može izradbom započeti prije nego bude bar donekle sigurno, da će se nužni izdaci moći podmiriti. Radi toga usrdno molimo sve one, koji će za to rado nešto pridonijeti, neka se dobrostivo na vrijeme požure pošiljkom svoga pa ma i neznatnog dara. Mila naša Gospa rado će ga primiti i spremnog darovatelja blagosloviti.

Svi oni, koji su saznali za ovu našu pohvalnu inicijativu u čast Marijine Krunice, već su počeli davati svoje doprinose prema svojoj mogućnosti. Sad treba samo da se nastavi i sretno kraju privede.

Doprinose (ili u novcu ili u zlatu) molimo slati (s oznakom »za zlatnu Krunicu«) na

VODSTVO KRUNIČARSKIH DRUŠTAVA
Zagreb — Maksimir, Kažotićev trg 4.

JEDNO POTREBNO UPOZORENJE

Apel na štovatelje Gospine Krunice, koji je štampan u ovom broju glasnika, ima dvostruki cilj: 1) da se namaknu potrebni doprinosi za nabavu zlatne Krunice za dar Majci Božjoj Bistričkoj, i 2) da se od preostalih doprinosa pospješi akcija za gradnju svetišta Gospine Krunice u Maksimiru. Mnogi nas pitaju kad ćemo početi gradnjom spomenutog svetišta, a ne znaju da pridošli doprinosi nisu još ni izdaleka dovoljni da se postave sami temelji veličanstvenog kruničarskog Marijina hrama, koji se kani u Zagrebu podići. Ako dakle želimo da se stvar pomakne s mrtve točke, onda namjenjujmo od svojih sredstava koliko više možemo, pa će se tim prije ostvariti želja svih nas. Nadamo se, da će naš poziv na sabiranje za zlatnu Krunicu koristiti i spomenutoj svrsi.

KRUNIČARSKIM DRUŠTVENIM UPRAVITELJIMA

Upozoravamo ponovno vlč. gospodu i ostale voditelje naših kruničarskih društava na naš proglas u vezi s Katoličkom Akcijom, koji je izašao u zadnjem broju glasnika »Gospine Krunice«. Molimo ih da čim prije u svim našim društvima budu izabrana njihova pretstavništva za mjesna proširena župska vijeća Kat. Akcije i da nam otpošlju imena društvenih upravnih lica. Nekoja društva su se već odazvala formiravši svoje uprave, ali ima ih još mnogo bez ikakve upravne i organizacijske forme, koja je potrebna da društvo može uspješnije funkcionirati i promicati napredak Kat. Akcije.

DRUŠTVENO KONSTITUIRANJE MUŠKOG PJEVAČKOG ZBORA SVETIŠTA KRALJICE PRESV. KRUNICE U MAKSIMIRU

Ovaj zbor osnovan je pretprošle godine (1933.) na blagdan Kraljice presv. Krunice, ali onda bez formalne upravne društvene podloge. Međutim okolnosti, združene željom da zbor što bolje napreduje, diktirale su potrebu, da se složi društveni pravilnik i uprava društva. To se obavilo koncem mjeseca siječnja. Na društvenoj sjednici dne 31. I. t. g. pročitana su i prihvaćena nova pravila, koja su odobrena po starješinstvu samostana č. otaca dominikanaca. Ujedno je izabrana uprava, koja se sastoji od pročelnika, blagajnika i zborovođe. Čisti dobitak od eventualnih društvenih priredbi u Kažotićevoj dvorani određen je prema § 2. u pravilima za gradnju svetišta Kraljice presv. Krunice u Maksimiru. Uz postojeći ženski pjev. zbor ovo je drugi pjev. zbor svetišta.

OSNUTAK DJEVOJAČKOG DRUŠTVA PRESV. KRUNICE U MAKSIMIRU

Poziv upravljen djevojkama u Maksimiru da stupe u svoje djevojačko društvo presv. Krunice kao u sekciju postojeće bratovštine naišao je na lijep prijem, jer se dosad prijavilo za društvo 29 članica kruničarka. Tako se moglo pristupiti osnutku društva, koji je prema proglasu slijedio na Blaževo dne 3. II. t. g. s ovim rasporedom:

U 7 sati služio je u svetištu presv. Krunice svetu misu vlč. o. Jordan Viculin, osnivač i duhovnik djevojačkog kruničarskog društva. Pod svetom Misom su članice glasno molile svetu Krunicu, a poslije toga bila je sveta Pričest. Iza svete Mise održao je vlč. o. Jordan kratki prigodni govor članicama, rastumačivši im još jednom važnost i cilj društva. Primanje u društvo bilo je zaključeno zajedničkom javnom kruničarskom posvetnom molitvom Majci Božjoj. Poslije toga bilo je u Kažotićevoj dvorani dijeljenje društvenih značaka i pristupnica. Poslije

podne bio je opet društveni sastanak, na kome se raspravljalo o napretku društva. U vezi s akcijom u Maksimiru za zlatnu Krunicu, koja će se pokloniti Majci Božjoj Bistričkoj ove godine, sakupilo se odmah među samim članicama 105 dinara s odlukom da će svaka članica redovito svakog mjeseca do srpnja davati svoj doprinos, koji će se još više povećati. Ujedno je na istom sastanku sakupljena prilična svota za nabavu društvenog barjaka.

Na koncu su se članice društva fotografirale s duhovnikom na čelu. Ovom najnovijem kruničarskom društvu u Maksimiru pretstoji dobar izgled za napredak i uspjeh. Dao Bog!

Djevojačko društvo presv. Krunice u Maksimiru

MISIJE I OSNIVANJA BRATOVŠTINE U VRHBOSANSKOJ NADBISKUPIJI 1934.

BOSANSKA POSAVINA

Dominikanski misionari fr. D. Domić i fr. P. Domačić obavili su jedanaest pučkih misija u Vrhobosanskoj Nadbiskupiji te su dva i po mjeseca proboravili u onim stranama u apostolskom radu.

Pučke sv. misije, koje su u Bosanskoj Posavini držali otrag petnaest godina, ove godine su ponovili i to u župama: Bjelina, Brčko, Gorice, Baća, Zovik, Ulice, Poljaci, Dubrava, Spionica.

Premda su neke župe mnogo rasijane te je nekim komšilucima daleko župska crkva jedan i dva sata, ipak se je narod lijepo odazvao te željan riječi Božje dolazio je, slušao je, okoristio se i pristupao na svetu ispovijed da se pomiri s Bogom a u sakramentu svete pričesti da se nahrani hranom jakih.

Uistinu svete misije to su onaj oganj koji raždiže vjerski duh, prosvjetljuje pamet, grije srce da se u njemu ne utrne oganj vjere; pače podržava ga neka bi se tako vjerski život pokazao u svojem izvanjskom djelovanju i življenju, prama riječima Isusovim: neka ljudi vide djela vaša dobra i uzveličaju Oca vašega koji je na nebesima.

Pošto je narod nabožan, odan vjeri a naklon na molitvu, osobito Krunice Rozarije, zato da bude dionik svih duhovnih milosti i dobara župnici su dopustom Presvj. Ordinarijata zaželjeli da se utemelji Bratovština Presv. Rozarija (krunice) i to u župama: Bjelina, (Brčko još 1919), Gorice, Baća, Ulice, Poljaci, Dubrava, Špionica. Narod se je odazivao te se je upisivao u Bratovštinu, da postanu osobito ljubljena djeca Marijina, koju će oni slaviti najljepšom a Gospi najmilijom molitvom Presv. Rozarija. Dao Bog misijonarima lijepo zdravlje, pa nas opet pohodili da se svi obnovimo u Kristu.

SARAJEVO

Misijonari oci dominikanci na svojem povratku iz Bosanske Posavine održali su pučke sv. misije u gradu Sarajevu i predgrađu u župi Novo Sarajevo. Tako man evo imade 22 godine što je za prvi put blagopokojni Nadbiskup dr. Josip Stadler pozvao Dominikance da u glavnom gradu Bosne — u Sarajevu drže svete pučke misije 1912, pa im tom prigodom povjerio pučke misije u cijeloj svojoj Nadbiskupiji, što vrijedni i revni oci dominikanci do danas slijede te godišnje drže niz misija u Bosni te su obišli cijelu Nadbiskupiju po prijeko i uzduž a sada ponavljaju.

U Sarajevu su bile misije od 3. do 10. XII. 1934., a u Novom Sarajevu od 11. do 17. XII. 1934. Neka i jesu vjernici-katolici pomiješani sa raznim vjerama ipak su pokazali svoj vjerski život. To je bilo divno opažati kako katolici Sarajlije jutrom rano već u 5 sati idu u crkvu da obave svoje vjerske dužnosti. U rano jedno jutro u crkvi bogoslovnoga Sjemeništa bilo je na sv. pričesti do 700 osoba. Da se je narod okoristio, i da su sv. misije donijele dobri plod i uspjeh tomu je dosta doprinio i Blagdan Gospe Bezgrešnoga Začeća, prama kojoj su vjernici u Sarajevu osobito pobožni. Naša pak katedrala bila je prepuna naroda a među vjernicima bilo je dosta slušaoca i drugih vjera.

Tako i u Novom Sarajevu vjernici su se lijepo i revno odazvali. Osobito u večer bila je crkva dupkom puna. A da su se okoristili to su najbolje sami dokazali i potvrdili kad su pristupili na ispovijed i u večer kasno i jutrom rano.

Koji su dolazili u crkvu, slušali propovijedi a nijesu kakvim vjerskim zaprekama zapleteni, oni su se duhovno okoristili.

Dao Bog, da sjeme riječi Božje donese trostruki plod! A dobri Bog koji je rosom nebeskih milosti natapao srca svojih vjernika neka svojom milošću i uzdrži duhovni plod i lijepe odluke vjernih svojih sljedbenika.

NAŠI DOPISI

Zagreb — Maksimir. Trogodišnjica osnutka Mladih Kruničara. Blagdan Svijećnice za naše mladokruničarsko društvo znači jedan radosni datum. Toga naime dana god. 1932. počeli smo mi da živimo organizovanim životom. Nijesmo zato htjeli, da ni ova godina prođe bez svečane komemoracije. Dapače ove godine kao daje sve bilo nekako svečanije, zanosnije. Jutrom su sve naše čete pod vodstvom svojih revnitelja pristupile sv. Pričesti zajedničke sv. Mise, preko koje smo naizmjence molili i pjevali. Na koncu uz kratki nagovor upravitelja vlč. o. Budrovića pristupila je u naše društvo lijepa skupina naše nove braće i sestara, s kojima ćemo se sada skupa odgajati u ljubavi prema Bogu i prema našoj nebesko Majci, Kraljici presv. Krunice. U večer je za roditelje i prijatelje Mladih Kruničara bila akademija na kojoj je, uz tolike druge točke, revnitelj Franjo Schildhart održao lijepo predavanje o važnosti i značenju mladokruničarskog pokreta. Predavanje je bilo od svih s velikim zanimanjem saslušano, pa su mnogi napose roditelji, uvidjeli koliko njihovoj djeci vrijedi pripadanje našem udruženju. Nadamo se da je to ujedno najbolji put, kako da se množimo i brojem i vrijednošću. Naša nebeska Majčica nek nas pomogne na tom putu!

Zagreb — Trnje. Mladokruničarski život. Na ovoj južnoj periferiji našeg Zagreba odavno se je osjećala potreba, da se djeca okupe u vjerskim društvima, eda potpuno ne podlegnu razornom utjecaju velegradskog opasnog života. Toj potrebi počelo se je dolaziti u pomoć radom časnih sestara dominikanki, koje su u našem okolišu razvile lijepi odgojni i socijalni rad. Napose su se, po primjeru Maksimira, potrudile da što prije dođe do osnutka Mladih Kruničara. I do toga je već davno došlo, kako je uostalom bilo izvješteno u »Gospinoj Krunici«. Međutim Mladi Kruničari i Kruničarke u Trnju ne miruju ni dalje. U svoje

Kruničarke iz Trnja u igrokazu „Sv. Doroteja"

kolo okupljaju nove članove, nastoje da što revnije vrše svoje dužnosti i uopće učeničke i napose kruničarske, a usto podržavaju trajnu vezu sa Mladim Kruničarima u Maksimiru, kao i sa centralom tamošnjeg kruničarskog djelovanja. Tako, poslije nego su tu priredbu imali u svojim prostorijama u Trnju, održali su također dne 3. veljače u Maksimiru poslije podne za djecu, a uveče za odrasle krasno uspjelu priredbu, kojoj je glavna točka bila igrokaz »Sveta Doroteja«. Ovim nastupom još su bolje učvršćene i produbljene naše veze sa Mladim Kruničarima u Maksimiru. Dao Bog da se i na drugim mjestima Zagreba i cijele naše domovine pomnože naša mladokruničarska braća!

Petrovina. Kruničarski život u župi za god. 1934. — Ako se i dugo nismo javljali, ipak naš kruničarski život u ovim selima naše župe lijepo napreduje. Svake prve nedjelje u mjesecu drži se revniteljicama pojedinih sela konferencija, u župnom dvoru, gdje se posavjetujemo, kako ćemo što bolje unaprediti kruničarski život među članovima. Nakon vijećanja predadu revniteljice nakane, izmoljene kroz cijeli mjesec tri puta u tjednu i primaju nove za slijedeći mjesec.

Na različite i određene nakane, za potrebe sv. crkve i dobro bližnjega, a na slavu Božju i blažene Gospe izmoljeno je u svim selima 26.562 krunice. Osim toga cijela bratovština sv. Krunice sa svojim barjakom prisustvovala je u procesiji na Veliku Subotu kod Uskrsnuća Gospodnjega a tako i na Tijelovo. Bratovština sa barjakom hodočastila je Majci Božjoj Dolskoj, župe Pribićke, gdje

su se članovi ispovjedili, pričestili, te prisustvovali propovijedi i službi Božjoj. Na Snježnu pak Gospu, kada slavi kapela Majke Božje Volavske u župi svoje posvetilo, pošla je ogromna procesija sa bratovštinskim barjakom iz župne crkve, praćena zvonjavom u Volavje, da prisustvuje sv. Misi i propovijedi. U procesiji molile su na izmjenice revniteljice sv. Krunicu i pjevale sa narodom marijanske pjesme.

Bratovština iz sela donje Izimje proslavila je godišnjicu blagoslova slike sv. Krunice u svojoj kapeli sa procesijom, službom božjom i propovijedi na Spasovo, a u gornjem Izimju isto tako na nedjelju 16. rujna Na prvu nedjelju u listopadu otpremala se bratovština na hodočašće u Zagreb u svetište sv. Krunice, ali je radi ružnog i kišovitog vremena odustala od puta.

Godišnjica svetih misija i utemeljenja bratovštine sv. Krunice obavljena je svečano na 20. studenoga trodnevnicom u cijeloj župi tako, da su u četvrtak, petak i subotu revniteljice u pojedinim selima molile sv. Krunicu sa litanijama lauretanskim za obraćenje grješnika u našoj župi i oproštenje grijeha naših. Poslije molitve pjevalo se »Oče nebeski« , »Život kratak«, i čitalo se iz Vijenčića »Katolik na vjerovanju i djelovanju«, svaki dan četiri naslova. Poslije čitanja predvodila je revniteljica molitvu »Prosvijetli Gospodine« sa otprošnjom Djevici Mariji i završila sa kruničarskom himnom. U župnoj crkvi dao se još blagoslov sa Presvetim. Sva tri dana članovi su se ispovijedali, a u nedjelju se zajednički pričestili. Svečana sv. misa služena je pred Presvetim. Poslije »Credo« pjevao je narod predvođen upraviteljem bratovštine »Oče nebeski... Život kratak...« a zatim izmoljene litanije presv. Srcu Isusovu i završilo se sa molitvom »Prosvijetli Gospodine«. Na koncu sv. mise dan je narodu blagoslov sa Presvetim. Poslije podne bilo opet svečana večernjica.

Na 25. studenoga t. j. na Katarinje obavila je u selu Domagović opet bratovština lijepu svečanost. Kako je gotovo u svakom selu, gdje su članovi bratovštine, slika ili kip sv. Krunice, nisu ni članovi bratovštine u selu Domagović htjeli ni mogli ostati bez slike sv. Krunice, pa su revne revniteljice iz toga sela marljivo sabirale milostinju među svojim suseljanima i nabavile prekrasnu sliku sv. Krunice sa lijepim klecalom i postavile na lijevu stranu kapele u lađi. Blagoslov slike sv. Krunice obavio je sam upravitelj bratovštine preč. gosp. župnik Ivan Sambolek, a poslije kojeg je svake hvale vrijedan dobro izvježbani pjevački zbor pod ravnanjem opće zauzetog za crkvenu stvar domaćeg sina i orguljaša Petra Borkovića ispjevao kruničarsku himnu. Nakon blagoslova pošla je procesija iz crkve sa slikom sv. Krunice selom, u kojoj je uz veliki broj naroda iz župe prisustvovala domaća vatrogasna četa. Na procesiji predvodile su revniteljice sv. Krunicu i pjevale sa narodom marijanske pjesme. Sliku sv. Krunice nosile su dvije kruničarske djevojke, okružene vijencem nošenim od 15 djevojčica sa zapaljenim svijećama prikazujući tako otajstva sv. Krunice. Kada se procesija vratila u crkvu započela je svečana sv. Misa uz propovijed, na kojoj je prekrasno pjevao gore spomenuti pjevački zbor. Svečanost se završila sa pjevanjem »Tebe Boga hvalimo«.

Evo, ovako je gosp. uredniče, u prošloj godini u našoj župi protekao kruničarski život, pa se molimo Bogu i Blaženoj Gospi, da i u buduće unapredi u našoj župi što bolji kruničarski život i svojim zagovorom izmoli obraćenje okorjelih grješnika u našoj župi.

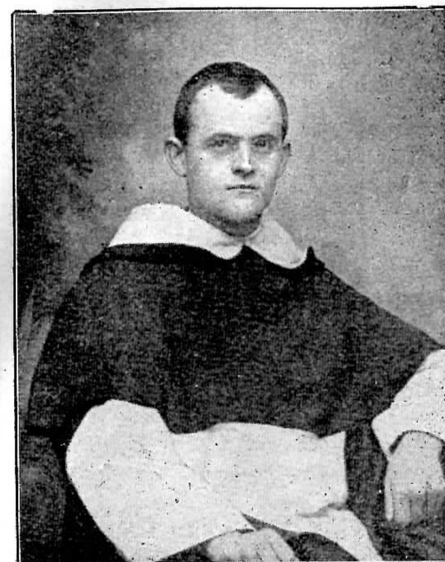
Mila Foršički, glavarica bratovštine

NAŠI POKOJNICI

† O. Jacint Domić, dominikanac

Jedan od stare garde hrvatskih dominikanaca opet je otišao put vječnosti. Odlaze oni kroz ovih nekoliko zadnjih godina jedan za drugim, ostavivši svojim nasljednicima mnoge primjere dobrote, rada, revnosti i pobožnosti. A jedan od takvih bio je upravo i naš pokojnik.

Rođen je na otoku Čiovu u selu Slatini od čestitih seljačkih roditelja. Rano je, u prvoj svojoj mladosti, stupio u dominikanski red u samostanu uz Svetište sv. Križa na rodnom otoku. Svršivši s uspjehom nauke u Dubrovniku, prvu je sv. misu otpjevao u Svetištu sv. Križa, gdje je primio i dominikansku haljinu. Tada je nastupilo vrijeme njegovog plodnog vanjskog rada poglavito

u propovijedanju. Kao propovjednik i misijonar prošao je skoro cijelu hrvatsku domovinu, davši preko 250 svetih misija u našem narodu, koji je upravo gutao njegove propovijedi, popraćene uvijek zgodnim primjerima i živim slikama. Uz to su mu starješine povjeravale razne i često delikatne službe, u koje je on uvijek nastojao unijeti svoj osjećaj redovničkog duha i života. Trajno bogoljuban, osobito se je isticao kao vjeran dominikanac u pokornosti prema bl. Djevici. Neumorno je širio njezinu slavu, osobito molitvu presv. Krunice, a sam je bio najbolji primjer onoga, na što je druge poticalo. U dugoj njegovoj posljednjoj bolesti sv. Krunica mu je bila uvijek u rukama. Kada bi bio u krevetu jedino što je tražio bila je krunica, a kako bi mu je češće iz oslabljenih staračkih ruku ispala, on bi je odmah brižljivo opet molio i kad bi je natrag dobio najprije bi je žarko poljubio. Marija mu je za uzvrat isprosila sretnu smrt. Braća su mu oko samrtnog kreveta po običaju svog Reda molila »Zdravo usnuo tako u Gospodinu. Četiri dana prije smrti rekao je braći: »Idem za 4 dana u raj«. I tako je doista bilo. Bilo je to 30. studenoga prošle godine. Vječni mir u Kristu!

PRILOG:

Zrno do zrna pogača,
Kamen po kamen polača.
Nar. poslovica.

Nastoj da svaka ruka, koja pobožno prebire krunicu, daruje samo jedan dinar mjesečno, pak ćemo već slijedeće godine podići u bijelom Zagrebu velebni hram Majci Božjoj presv. Krunice.

POMOZITE ZAJEDNIČKU AKCIJU!

Kad god nas pritisne nevolja, obraćamo se Majci milosrđa, Pomoćnici kršćana s molbom za pomoć. I nikada se još nije čulo, da bi takva molba ostala neuslišana. Ona — zagovornica naša — nije još nigda odvratila svoje lice od jadnika, koji se je, pun vjere i pouzdanja, vrućom molitvom Njoj obratio.

No ako netko nama u pomoć pritekne i iz neprilike nas izbavi, mi nastojimo iskoristiti svaku priliku da mu iskažemo zahvalnost i da njegovu naklonost osigurano za slučaj, kad budemo ponovno trebali njegove pomoći. Nije li dakle opravdano i potrebito da iskažemo našu zahvalnost Onoj, kojoj možemo u svako vrijeme pristupiti da je za pomoć zamolimo i pred kojom se ujedno ne trebamo ponizivati, kako to moramo mnogo puta pred ljudima od kojih trebamo u nevolji nekakvu pomoć i zaštitu? Marija dakako ne treba naše pomoći, ne treba našeg dara, ali je lijep dokaz naše zahvalnosti, ako upravo doprinesemo i neki materijalni darak, ako napravimo neku žrtvu na slavu naše nebeske Majke.

Darujmo dakle prema našoj moći mali darak — pa bilo to i sami 1 dinar — našoj dragoj Kraljici, od koje smo mi dosada toliko velikih i kraljevskih darova za dušu i za tijelo primili. Darujmo taj dinar, da se može što prije podići dostojan stan Kraljici presv. Krunice. U tom Marijinom domu svaki će pojedinac od nas i svi mi zajedno dolaziti da je molimo za nove pomoći, za nove milosti u našim duhovnim i tjelesnim potrebama. A ujedno ćemo dolaziti da joj se zahvalimo za primljene darove, da tako budemo novih dostojni.

Doprinose prima Odbor za gradnju Svetišta (Samostan dominikanaca, Zagreb — Maksimir).

DOPRINOSI ZA GRADNJU SVETIŠTA KRALJICE PRESV. KRUNICE U ZAGREBU

Din 200.— Belešić Antun; Din 17.— Budimir Ludmila (sakupila); Din 108.— Nikolić Ema (sakupila); Din 100.— Dr. Dragutin Hren; N. N.; Din 70.— Nemet Marija! Din 50.— N. N., Dr. Alojzije Stepinac; Din 40.— Braća Novaković; Din 10.— Šklebar M., Sečen Ivan, Polegeg Katarina, Tomek Ljubica, Radej Franjo, Bakrač Gizela, Homgi Mila, Černelić Dragica, Klansberger Vera, Massan Zora, Pregl Andrija, Majtanić Josip; Din 5.— Prelesnik Marija, Kotuna Ivan, Kovačić A., Reven A., Zimmer J. Kraljica presv. Krunice svima mnogostruko odvratila.

Dominikanski samostan i Odbor za gradnju

AKCIJA ZA PROŠIRENJE CRKVE MATICE BRATOVŠTINA PRESV. ROZARIJA U SPLITU

»Pobožno Društvo presv. Rozarija« za gornju svrhu primilo je nadalje slijedeće milodare, što su poslali slijedeći:

N. N. Din 200; Fr. Birčić, ponovno sakupio Din 200; Isti opet Din 150; N. N. Din 125; M. Botteri sakupila Din 341; Sestre Cukrov sakupile ponovno Din 159; A. Seršić sakupila Din 106; V. Kririć sakupila Din 100; J. Ivančević sakupio Din 108; Po Din 100: M. L., K. V., Sr. Mitrovića, N. N., Savo D. Din 60; M. A. Din 50; M. Žic Din 55; P. Radočaj Din 78; S. Kadrović Din 70; I. Derado dijete sakupilo Din 27; I. Dujšin sakupio Din 22; Šiler M. Din 24; Sestre Cukrov ponovno Din 64; M. K. Din 25; A. Bujas Din 14; J. Jeličić Din 12; M. Petrić Din 22; L. Madiraca Din 15; G. Mišković Din 15; N. N. Din 30; A. Novak Din 27, J. Cerovski Din 20; Sestre Milosrdnice, V. Bečkerek Din 15; A. Pavletić Din 15; I. Folgar Din 15.

Za oltar sv. Ane ponovno poslaše po Din 50: N. N., V. Katalinić, M. Bego, D. Bašić, M. Brajević.

U crkvenoj škrabici nađeno Din 1520.—

Za Gospinu Krunu poslaše: obitelj Gizdić Din 30; A. Drašković 2 zlatne naušnice; K. Drašković 1 par naušnica; Lizika M. više srebrenih predmeta; M. Kurelac 5 srebrenih kruna; N. N. 1 srebrenu krunu; Lj. Trbović 1 srebreni dinar; J. Kolić i V. Stipetić po 10 austrijskih srebrnih kruna.

Plemenitim darovateljima neka mila Majka Božja presv. Rozarija obilno naplati. Svaki milodar ili dar za Gospinu krunu, pošaljite na »Pobožno Društvo Presv. Rozarije« (dominikanski samostan), Split, Hrvojeva ul. 2.

PAR PITANJA NA PRETPLATNIKE »GOSPINE KRUNICE«.

1. Već je evo TREĆI mjesec, a jeste li SVI poslali pretplatu za godinu 1935.?

2. Šaljete li, ako ikako možete ne samo redovitu pretplatu od Din. 10, već DOBROVOLJNU od Din. 15?

3. Dali ćete se sjetiti i MALIM BAREM DARKOM »Gospine Krunice«, koja ovisi jedino o vašoj točnosti i darežljivosti?

Odgovorite sebi vi sami na ova pitanja i učinite ono, na što će vas potaknuti BRIGA ZA KATOLIČKU ŠTAMPU.

Odgovorni urednik o. Sibe dr. Budrović, Zagreb, Kažotićev trg 4.
Tisak knjigotiskare Braća Kralj